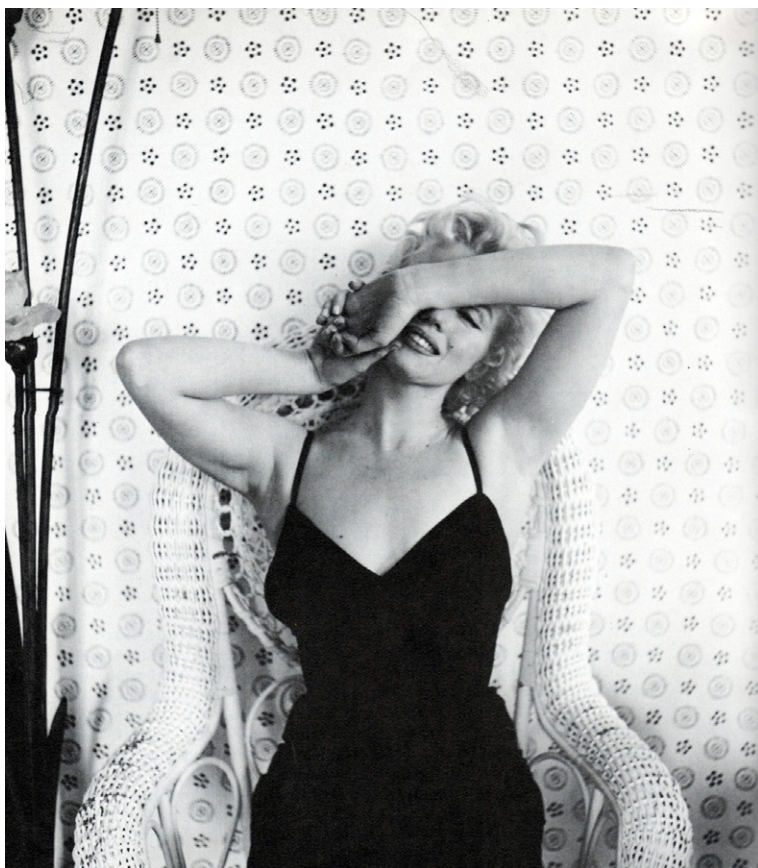

**ЉУДСКОМ СРЦУ
УВЕК НЕШТО ТРЕБА,
НИКАД НИЧИМ
ЗАДОВОЉНО НИЈЕ**

Сесил Битон, *Мерилин Монро* (1956)

ΟΓΛΕΔΑΛΟ

ПРЕДНОСТ ОНОГ КОЈИ ВОЛИ

Прва наџрага 2. ЗВЕБС-а

Срце човечије увек је будно. Ако се предаје, чини то после свих других. Требало би да свако рођен од мужа и жене, тежи љубави, да ужива док воли и док бива вољен. Шта је та љубав? Ко је створио то нешто необјашњиво? Зашто баш сви воле љубав? Човек који нешто воли срећан је када то нешто има. Или, пак, гледа. Или нема. Свеједно, срећан је зато што воли. Живот је понекад прилично тежак, суров, неправедан, мучан... Ако је тако, зашто се онда људи боје своје смрти? Зато што су свесни среће коју живот пружа.

Човек је савршено биће, савршеном руком створен. Али, он то не цени. Свако је некад био учесник трке. Трчао је без стајања, јурио, имао немерљиво мало прилика да успе, али је све то истрпео и - ту је, попео се на престо. Једини је ту. Савршеном руком створен у непознатом рају. Живот је награда. Постоји толико идеја о томе како смо доспели овде. Зашто баш ми? Када? Јесмо ли саздани за неко тајно, нама непознато посланство? Хоћемо ли постојати заувек? Да ли смо овде одувек? Рекао бих да појединац живи док постоје други људи. Сваки човек осећа да га нешто боде, копка, осећа како му нешто не да мира и управо то жели да одгонетне. Ако је човеку сан да обиђе цео свет и, игром случаја то и успе, желеће Месец и увек - још и још. Али, нема толико времена. А њега никада довољно. Зато и изгледа да је живот кратак и да године пролећу као секунде. Колико само често чујемо од стараца: „Као да је јуче било” или „Још ово мало колико ми је остало”. Колико пута чујемо: „Како је онима у Африци!” Људи! Они су живи. Победили су трку. На престолу су. Колико њих је напустило живот пре првог отварања ока? Колико њих је потонуло? Колико изгубило трку? Колико савршених мозгова? Цени оно што имаш! Чак и ако не добијеш оно што желиш, сматрај то чудесним ударцем среће. Воли живот јер и он тебе неизмерно воли чим си овде.

Тешко је борити се са сујетом. Јамачно, није лако ни волети. Ништа није лако, али је лепо. Иако се некеме чини да прича нема срећан крај, потпуно сам сигуран да, тамо негде, постоји срећан

ОГЛЕДАЛО

почетак. Сигуран сам да се поново пење на престо, да обара наизглед необориве међе, да поново воли и поново бива вољен. И свака та прича, свака душа, тамо негде, поново размишља, поново има иста питања и поново се труди да их одгонетне. Са новим пријатељима.

Као што рекох, срце је увек будно и последње се предаје. Заправо, никад се не предаје.

Цени живот! Буди задовољан!

Урош Томљановић

Гимназија Чачак

Ментор: проф. Наташа Васиљевић

LE COEUR HUMAIN EST TOUJOURS QUELQUE CHOSE, JAMAIS SATISFAIT DE CE PAS

Cœur des hommes est toujours en éveil. Si vous vous rendez, il semble que, après tous les autres. Nous devrions tous nés du et la femme avoir tendance à aimer, à apprécier amour et être. Qu'est-ce que l'amour? Qui a créé quelque chose d'inexplicable? Pourquoi tout le monde aime aimer? Un homme qui aime quelque chose est heureux quand il a quelque chose. Ou bien regarder. Ou pas. Pourtant, il est heureux parce qu'il aime. La vie est parfois assez difficile, cruelle, injuste, douloureux... Si oui, alors pourquoi les gens ont peur de la mort? Parce que nous sommes conscients du bonheur que la vie nous offre.

L'homme est un homme parfait, fait par une main parfaite. Mais il n'apprécie pas cela. Chaque était une fois un participant de la course. Il a couru sans arrêt, excès de vitesse, avait peu de chance de réussir indétectable, mais il enduré tout cela et - il est, il monta sur le trône. La seule là-bas. Parfait faits à la main dans un paradis inconnu. La vie est la récompense. Il ya tellement d'idées sur la façon dont nous sommes arrivés ici. Pourquoi nous? Quand? Sommes nous faits d'un secret, inconnu pour nous mission? Serons-nous toujours? Avons-nous toujours été là? Je dirais que l'individu vit alors qu'il y a d'autres personnes. Tout homme sent que quelque chose pique, mise sur écoute, il sent qu'il a été hanté par quelque chose et veut juste à déchiffrer. Si le rêve d'un homme pour le tour du monde et, par hasard, et il réussit, il va vouloir la lune et encore plus en plus. Mais il y a tellement de temps. Et il jamais assez. Voilà pourquoi il semble que la vie est courte et que le ressort de la deuxième. Combien de fois nous entendons seulement des personnes âgées, «Comme il était hier», ou «Il ya ce petit je l'ai laissé. " Combien de fois entendons-nous: «Comme ceux de l'Afrique. " Les gens! Ils sont vivants. Ils ont gagné la course. Sur le trône. Combien d'entre eux ont quitté la

---

MIROIR

---

vie avant la première ouverture de l'œil? Combien d'entre eux ont coulé? Combien ont perdu la course? Combien de cerveaux parfaits? Appréciez ce que vous avez! Même si vous ne recevez pas ce que vous voulez, considérez tir miraculeux sur la chance. Aime la vie, parce qu'elle vous aime immensément, dès que vous êtes ici.

Il est difficile de lutter avec la vanité. Sûrement pas facile à aimer. Rien n'est facile, mais il est bon. Bien que quelqu'un a l'impression que cette histoire n'a pas de fin heureuse, je suis sûr que, quelque part, il ya un début heureux. Je suis sûr que se lève une fois de plus sur le trône, en jetant un géant apparemment inattaquables à aimer encore et encore se fait élire. Et chaque histoire, chaque âme là-bas en pensant à nouveau, a les mêmes questions encore et encore à essayer de les déchiffrer. Avec de nouveaux amis.

Comme je le disais, mon cœur est toujours en éveil et le dernier à se rendre. En fait, ne jamais se rendre. Respecte la vie! Sois heureux!

Uroš Tomljanović

Lycée Čačak

Mentor: professeur Nataša Vasiljević

Traduit: **Višnja Blagojević**

ЖЕЋ И СЛАНА ВОДА

Прва награда Звездаријаде 2015

Код нас може да се похвали како заиста зна шта жели? Зашто увек у говору користимо потенцијал - „Желела/о/ бих”? Каква је природа тих пратилаца људског срца, којима је уместо да господари, оно немоћни поданик?

Већина људи и не размишља за чим жуди, те стога и не знају да ли им је то уопште потребно. А како би и знали, у свету ком је императив успешног и оствареног живота- поседовати и имати?

Прихватајући свет поседовања, људи подржавају и његове објекте жеље. Зато најчешће и користе оно што им се нуди. Ко је још одолео рекламама које обећавају еликсире младости, рецептуре које отклањају све недостатке и решавају све проблеме?

Отупелих чула, заслепљеног ума, не прозиремо да други обликује наше жеље. Мислимо да слободно пловимо морем, а не видимо да смо, као старозаветни Јона, заробљени у утроби кита.

Жеља чија мотивација није унутрашња, већ наметнута, свеједно да ли присилно или слабошћу воље, налик је сланој води. Ма колико да је пије, човек остаје жедан. Крхке и несталне, пожељне су само док су недостижне. Чим се стекну, губе своју вредност.

Па зар не видиш, да оно што желиш нема обличје? Жељи треба лице, личност - тебе самог. Зато све што ти се нуди подвргни проверавању! У супротном, измичеш самом себи и резигнирано, попут Рембоа, можеш само да кажеш: „Ја је други! Већина дели то осећање и изражава га како њој приличи: „Ма колико да имам, увек је мало! Ако ти неко да прст, хоћеш и руку, па шаку, на крају-оде и нечија глава.

Схватите, није проблем у жељи, јер је човек биће очекивања. Оне су важне, јер показују наша убеђења и веровања. Нескривено указују где се налазимо и куда идемо.

То што се наше срце не задовољава оним што је мислило да жели, указује да постоји нешто више од пуког придобијања нечега. А то је неуништиво надахнуће, да се жели недостижно. Оно је почетак сваког стварања, које узноси живот изнад просечности свакодневице тог станишта лењиваца.

Упамтите, наш живот је прекратак да би нам жеље кројили други, а опет - преширок да се не би желело и оно немогуће.

ОГЛЕДАЛО

Мудрост каже да срце, и то оно паскаловско, што „има своје разлоге које разум не познаје”, не подстиче жељу коју не можемо да испунимо.

Зато: следи, како каже Вако Попа „воденицу у сенци ребара”, досегни своје аутентичне жеље, јер ако одустанеш, бићеш присиљен да волиш оно што ти се да.

Марија Мраковић

Шеста београдска гимназија Београд
Ментор: проф. Љиљана Маловић Козић

КОНАЧАН ПОГЛЕД ДЕЧАКА

Када уђем у посластичарницу, желела бих да пробам сваки колач који се налази у витрини. Потребно ми је много времена да изаберам онај који желим, и када се коначно одлучим, увек ми неки гласић говори да су они остављени бољи и укуснији. На сличан начин бирам одећу, место на које ћу да изађем, и још штошта. Стојим мирно и слушавам љуту расправу мог мозга, разумног и лако задовољивог, и срца које увек жели једину ствар коју не може да добије. Слушајући срце, добила сам два колача, мајицу која ми не треба уместо нечег другог и донела многе погрешне одлуке које су ме усрећиле на секунд. Један, али итекако вредан.

У основној школи, увек ми је неко правио друштво, али сам се ја осећала као да сам сама. Била сам исувише заузета кукањем да нисам упознала „правог“ пријатеља, па сам превидела да су ме другари из одељења свакодневно звали у парк и да сам их ја одбијала исто толико пута. Девојчица која ми је пружила толико лепих тренутака, била ми је најбоља другарица само да не бих била сама и док смо се дружиле, надала сам се да ће у одељење доћи нека друга боља девојка која ће бити моје „то је то“. Али није. Утом је моја другарица отишла, и тек, тада сам схватила да је то што сам тражила било надохват руке све време.

Ни мала матура није боље прошла.

Уместо да уживам у друштву људи који су ме заиста волели и желели да проведу своју матуру са мном, очајнички сам буљила у круг срећних и веселих матураната са којима никада не бих могла и не бих ни желела да се дружим, али бих у том тренутку дала све за само један плес у зачараном кругу у који никада нисам могла да уђем.

Чак и данас, када сам коначно нашла своје „то је то“, и то четири пута, желим да ме дечко, који ми се свиђа већ неко време, коначно погледа. Не могу да кажем да сам тужна, али се осећам као да имам каменчић у савршено удобној ципели. Ципела је и даље добра, али мало жуља.

ОГЛЕДАЛО

Увек ћемо желети више - и то је и нормално. Тако растемо и развијамо се, а док то радимо, живимо. Ипак, бићемо истински срећни само када се окренемо око себе и схватимо да је оно што толико тражимо већ ту, или да је оно што имамо боље од онога што тражимо.

Тијана Димић

Четрнаеста београдска гимназија Београд
Ментор: проф. Милка Михаиљовић

ЖИВОТ ЧИНЕ МАЛЕ СТВАРИ

Беседа 2. ЗВЕБС-а

„**Љ**удском срцу увек нешто треба,
никад њосве задовољно није:
чим жељеној циља се довреба,
ојеш из њеј сшо му жеља клије...”

лепо је рекао Петар Прерадовић.

Не постоји ништа лепше него када нам се остваре жеље. Нема ништа лепше него стићи до жељеног циља, испунити се осећајем задовољства због постигнутог успеха. Сву муку, тежак и мукотрпан пут, срећа због успеха, на неки начин, обрише.

Ближи нам се матурски испит, један од важних сегмената којим млади човек показује своју животну зрелост. Доказује да није узалудно данима, месецима, годинама, долазио у школу, а сате и сате провео дружећи се с књигом. Замислите само дане, када матуранти дознају резултате својих испита. Где ће бити крај њиховој срећи? Тренутак када оду на факултет, добију индекс... Али ту није крај. Један циљ је постигнут, а нови је постављен. Човек увек тежи томе да буде бољи, да се усаврши. Упис на факултет је само једна препрека ка испуњењу свих снова...

Али вратимо се данашњици. Данас се пребрзо живи. Људи верују да је сва животна моћ у новцу. Новцу који је стечен на лак начин, новцу до којег се дошло газећи и уништавајући животе многих. Пре је било довољно само задовољити своје основне потребе, потребу за храном, местом становања, одећом, а данас - што више имаш, то си несрећнији, вечито незадовољан, хоћеш још... Питам се, зашто је толико тешко одрећи се мобилних телефона, рачунара, скупоцених ствари, ако је и пре свега тога, човек такође имао живот. Ако ти нестане интернет, одмах паничиш. Шта да си живео раније? Који проблем би онда имао? Имао би мање пара, вероватно, живео би скромно, али био би срећан због онога што имаш. Можда и не би јер у природи човека је да увек хоће више. Пре интернета, могао си да телефоном зовеш другаре, излазили бисте, причали очи у очи – зар нису очи огледало душе? Више би се трудио око свега. Упознати некога раније је било узбудљиво... Мо-рао би се помучити да би сазнао све о тој особи, писао би јој писма, а онда жељно и нестрпљиво чекао одговоре на њих.

ОГЛЕДАЛО

Изаћи са пријатељима данас, представља само сликање, објављивање где си био, шта си радио, да би остали то видели, не би ли у њима изазвао осећај зависти, љубоморе, јер, хеј, ти излазиш, супер ти је, проводиш се, а они су у кући, на другом крају екрана, гледају те, прате те, и „лајкују”. Раније... Раније је дружење било искрено, није било користи. Вредности су се промениле. Медији, интернет, све што нам се сервира. Уместо да слушамо о успесима младих школованих људи, о талентованим особама, које су урадиле нешто добро за себе, за друге људе, затрпани смо небитним вестима, не би ли се народ замајао. Све је сведено на ако имаш новца, можеш све. Пријатељства се данас заснивају на обостраној користи. Нико више није искрен, ако те и посаветује за нешто, посаветоваће те намерно погрешно, не би ли ти се смејао после. Људи су се отуђили једни од других, гледају само како да те преваре. Нема оних искрених погледа, искрених осмеха. Ако је данас неко истински добар, одмах се чудиш зашто ти помаже, вероватно да има неку корист од тога да баш теби помогне. Верујем да постоје кварни људи, зли, који су завидни, љубоморни, са комплексима које лече на другима, али исто тако верујем има и даље оних добрих људи, који су спремни да се жртвују за друге, искрени су, помажу другима - онима мање срећнима. Добри људи нису мит, само смо ми себе убедили да јесу, јер су они у мањини, насупрот онима себичнима, који теже моћи, богатству...

Заправо, није све у новцу, ЗНАЊЕ ЈЕ МОЋ. Што више знаш, толико више и вредиш. Јер, ко може преварити оног ко зна? Лако је манипулисати са неуком особом.

Вратимо се на пример матураната. Нама матурантима сада се чини као да је матурски испит, пријемни и упис на факултет неки врхунац нашег живота, али треба бити свестан људског срца, да њему увек нешто треба, да никад посве задовољно није. Треба бити свестан тога, да смо ми млади, да ће пријемни испит проћи, и да живот нама тек долази. Сматрам да човек треба да цени и поштује себе, да ништа и никога не узима здраво за готово! Увек да тежи томе да се усаврши, прво да стекне довољно за себе, а онда ако је у могућности да помогне и пружи другима колико може.

Запамтите једну ствар: треба бити срећан са малим стварима, јер као што зрно песка чини пустињу, кап кише океан, тако и живот чине мале ствари.

Маја Војиновић

Шеста београдска гимназија Београд
Ментор: проф. Владимир Милутиновић
